

Ἐξαφθεῖς ὁ Χονδρο-Γεώργης ἤρχισε νὰ τὴν ὑδρίζη.
«Ἐυπόλυτο ἀρχοντόπουλο! Ποῦ ἀκούσθηκε αὐτὸ
τὸ πρᾶγμα;» ἀπεκρίθη περιγελῶν αὐτήν. «Ἀνόητη,
κουτοκέφαλή! Εἰν' αὐτὸς ὁ χλωμοπρόσωπος Ράδλεϋ,
ὅπου μᾶς ἔχει κλέψει χίλιαι φοραὶς, μόνο ποῦ δὲν ἤμ-
πόρεσα ποτὲ νὰ τὸν πιάσω.»

Ἡ καλὴ οἰκοδόσποινα ἀνέλαβε πάλιν τὸ πλέξιμόν
της καὶ δὲν εἶπε πλέον τίποτε, διότι εἴξεν, ὅτι ἐ-
νίστε εἰς τὰς τοιαύτας συζητήσεις ὁ Χονδρο-Γεώργης
ὕπεσθ' ἵριζε τὰ ἐπιχειρήματά του μὲ τὴν κανάταν, ἣ
μὲ τὴν πυράγραν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ μικρὸς κόμης εἰς τὸν ὀρνιθῶνα
ἦτο τόσο πεινασμένος, ὥστε ἔπινε τὸ γάλα καὶ ἔ-
τρωγε τὸν ἄρτον καὶ τὸν τυρόν. Ἀμφότερα ἦσαν
σκληρότερα παρ' ὅτι εἶχε ποτε γευθῇ· ἐδοκίμαζεν ὅ-
μως τώρα τὴν πείναν ἐκείνην, τὴν ὅποιαν εἶχε θαν-
μάσει εἰς τὸν χωρικὸν ὅστις ἔτρωγε μὲ τὴν ὄρεξιν
τὸ ὠμὸν γογγύλιον, ἐκτὸς δὲ τούτου εἶχε συμβῇ καὶ
κατὰ τὸ ὅποιον τῷ ἔδωκεν ἔτι περισσοτέραν διάθεσιν
διὰ φαγητόν. (ἀκολουθεῖ.)

Τὸ τυραννούμενο πουλί.

(ὑπὸ Α. ΜΑΡΤΖΩΚΗ.)

Εἰς ἓνα παιδί.

Γιατὶ τ' ἀθῶο πετούμενο
Τὸ σέρνεις, τὸ παιδεύεις;
Ὡ, κάνεις κρῖμα κ' ἄδικο.
Ὅπου τὸ τυραννεύεις.

Γιὰ κῦττα τὸ κακόμοιρο,
Ἰδὲς πῶς λαχανιάζει!
Ἄκουσε τὴν καρδούλα του
Πῶς δέρνει καὶ σπαράζει!

Ἐκεῖνο τὸ 'ματάκι του,
Π' ἀνοίγει καὶ σφαλίζει,
Τριγύρω λὲς κ' ὑγραίνεται,
Θαρρεῖς ὅπως δακρύζει.

Ἄν εἶχε γλῶσσαν ἀνθρώπινη,
Λαλιὰ γιὰ νὰ λαλήσῃ,
Ἄν ἤμπορεῖς ἂν ἤξευρε
Νὰ πῇ καὶ νὰ 'μιλήσῃ,

«Τί σῶκαμα — θὰ σῶλεγε —
Παιδί μου, τὸ καυμένο,
Γιὰ νὰ μὲ τρέχῃς ἄπονα
Μὲ μὴ κλωνὰ δεμένο;

Ποὺλὶ ἂν ἦμ', αἰσθάνομαι
Τὸν πόνο 'σάν κ' ἐσένα.
Τί 'θελε 'πῇς ἂν ἔπασχες
Κ' ἐσὺ ὥσαν ἐμένα;

Ἄχ, λῦσέ με, λυπήσου με.
Δέν σου πονεῖ ἡ ψυχὴ σου;
Μάνα κ' ἐμὲ μ' ἐγέννησε,
Ὡσάν τὴν ἐδική σου.

Ἐχοῦνε τὴ μανούλα τους
Καὶ τὰ μικρὰ πουλάκια.
Κ' ἡ μάνα μου μ' ἀνάδρεψε
Μὲ χάϊδα καὶ φιλάκια.»

Ἀλήθεια· κ' ἀνυπόμονη
Τώρα μ' ἀναζητᾷ.
Πετᾷ, πηγαίνει, ἔρχεται,
Κλαδὶ, κλαδὶ πηδαί.

Τὴ δύστυχ' ἂν τὴν ἄκουες
Πόσο πικρὰ στενάζει.
Μὲ τί λογγὴς παράπονο
Μιλεῖ καὶ μοῦ φωνάζει!

Τί πόνο ἡ μανούλα σου
Θὰ εἶχε 'ς τὴν καρδιάν της,
Ἄν σ' ἔχανε, παιδάκι μου,
Ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της!

Πόσο πικρὰ θὰ 'στενάζε,
Καὶ πόσο θὰ θρηνοῦσε,
Μὲ τί φωναὶς θὰ σ' ἔκραζε,
Καὶ θα σ' ἀναζητοῦσε!

Ὡ λῦσέ με τὸ δύστυχο,
Κόψε μου τὰ δεσμά μου.
Λευθέρωσε τὸ σκλάβο σου,
Νὰ τρέξῃ 'ς τὴ φωλιὰ του.
(Ἐκ τῆς Κυψέλης Ζακύνθου.)

Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

Τὰ περισσότερα μεγάλα κτίρια τοῦ κόσμου εἶναι
κατεσκευασμένα ὥστε νὰ κάμνουν ἐπίδειξιν ἐκ τοῦ
πλησίον, ἀλλ' ὁ Παρθενών, ὁ ναὸς τῆς Παλλᾶδος
Ἀθηνᾶς, ἐκτίσθη μὲ σκοπὸν νὰ κάμνῃ μεγαλοπρεπῇ
ἐπίδειξιν ἐπίσης μακρόθεν. Αὐτὸς δὲ εἶναι ὁ λόγος,
διὰ τὸν ὅποιον ἂν σταθῇ τις εἰς ὅποιονδήποτε μέρος
τῶν περιχώρων τῶν Ἀθηνῶν, καὶ κυττάξῃ πρὸς τὴν
πόλιν, ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εὐθὺς θὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχήν
του, εἶναι ὁ ὠραῖος ἐκεῖνος ναὸς, ἐστημένος ὑψηλὰ
ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως· θὰ παρατηρήσῃ μάλιστα ὅτι
ὅσον περισσότερον ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτὸν, τόσο
φαίνεται μεγαλοπρεπέστερος ὁ Παρθενών, ὡς πρὸς τὴν
Ἀκρόπολιν, ἐπὶ τῆς ὁποίας στέκει, διότι αὐτὴ ἐπὶ τέ-
λους μόλις διακρίνεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους λόφους τῶν
Ἀθηνῶν, ἐνῶ ὁ ναὸς ἐξέχει πάντοτε μεγαλοπρεπῆς.
Ἄλλ' ὁ Παρθενών δὲν κάμνει μακρόθεν μόνον ἐ-